

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1082/2504

นายนวน บุญประเสริฐ โจทก์ นายกล่อม แสงสุวรรณ ที่ 1 นางนัย แสงสุวรรณ ที่ 2 จำเลย นายหิวด พิชัยณรงค์ ผู้ร้อง

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 150, ป.วิ.พ. มาตรา 289, ป.พ.พ. มาตรา 5, ป.พ.พ. มาตรา 705, ป.พ.พ. มาตรา 1459

ย่อ / หลักกฎหมาย

ที่ดินและเรือนเป็นของกริยาก่อนสมรส และได้ทำสัญญาก่อนสมรสว่า สามีจะไม่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินของกริยากก็ตาม แต่เมื่อกริยาปล่อยให้สามีลงชื่อในใบไต่สวนเพื่อขออนุญาตโอนความเป็นที่ของสามีแล้วสามีเอาไปจำนองผู้อื่นและเอาเงินนั้นมาซื้อรถยนต์ใช้รับส่งคนโดยสารอันเป็นอาชีพของสามีกริยา เป็นเหตุให้ผู้รับจำนองเชื่อโดยสุจริตว่าเป็นที่ของสามี ดังนี้ การจำนองนั้นสมบูรณ์ใช้บังคับได้ และผูกพันกริยา ในกรณีที่ผู้รับจำนองร้องขอรับชำระหนี้ก่อนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 289 นั้น เมื่อฝ่ายใดอุทธรณ์หรือฎีกาคำสั่งศาลชั้นต้น ย่อมเป็นการฟ้องคดีต่อศาลอุทธรณ์ศาลฎีกา จึงต้องเสียค่าธรรมเนียมอย่างคดีธรรมดาและต้องเสียค่าขึ้นศาลในชั้นอุทธรณ์และฎีกาตามราคาของผู้รับจำนองตั้งพิพาท ไม่ใช่ราคาที่ดินที่โจทก์นำยึด

คำพิพากษา

โจทก์นำยึดทรัพย์สินจำเลยเพื่อขายทอดตลาดตามคำพิพากษา ผู้ร้องยื่นคำร้องว่าที่ดินกับเรือนที่โจทก์นำยึดเป็นของจำเลยที่ 1 ซึ่งได้ทำสัญญาจำนองต่อเจ้าพนักงานที่ดินไว้กับผู้ร้อง และค้างชำระต้นเงินกับดอกเบี้ยรวม 26,916 บาท โดยจำเลยที่ 1 ลงชื่อเป็นเจ้าของใบไต่สวน การจำนองนี้จำเลยที่ 2 ผู้เป็นกริยาทราบดี และนำเงินที่จำนองมาซื้อรถยนต์หาประโยชน์ร่วมกันกับจำเลยที่ 1 จึงขอให้งดการขายทอดตลาดจนกว่าจะไถ่จำนองหรือถ้าศาลสั่งขาย ก็ให้หักใช้หนี้จำนองกับดอกเบี้ยก่อน โจทก์ให้การว่า ทรัพย์สินที่ยึดเป็นทรัพย์สินส่วนตัวของจำเลยที่ 2 ก่อนจดทะเบียนสมรสกับจำเลยที่ 1 จำเลยที่ 1 ได้ทำสัญญาก่อนสมรสว่าจะไม่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินของจำเลยที่ 2 จำเลยที่ 2 มีชื่อในหน้าสำรวจเพื่อขออนุญาต โอนแต่โอนยังมีได้ออกให้ การจำนองเป็นโมฆะ จำเลยที่ 2 ไม่รู้เห็นในการจำนอง ขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นเห็นว่า การจำนองถูกต้องตามกฎหมาย จึงสั่งให้ผู้ร้องได้รับชำระหนี้จำนองก่อน โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาเห็นว่า การที่จำเลยที่ 1 นำสำรวจที่พิพาทและลงชื่อในใบไต่สวนว่าเป็นของจำเลยที่ 1 แล้วเอาไปจำนองกับผู้ร้องนั้นเป็นการแสดงตนว่าจำเลยที่ 1 เป็นเจ้าของที่พิพาทและจำเลยที่ 2 ก็ทราบดี เงินที่จำนองก็นำมาซื้อรถยนต์ใช้รับส่งคนโดยสารอันเป็นอาชีพของจำเลยทั้งสองร่วมกันเป็นเหตุให้ผู้รับจำนองเชื่อโดยสุจริตว่าที่พิพาทเป็นของจำเลยที่ 1 สัญญาจำนองจึงผูกพันทรัพย์สินนี้และใช้บังคับกันได้ ส่วนฎีกาที่ว่า ค่าขึ้นศาลโจทก์ควรเสียในทุนทรัพย์เพียง 5,500 บาท ตามราคาที่ดินที่โจทก์นำยึดนั้น เห็นว่า แม้เรื่องนี้จะเป็นเรื่องขอให้ชำระหนี้จำนองตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 289 ไม่ใช่เป็นเรื่องร้องขอตัดทรัพย์สินตามมาตรา 288 ก็ดี แต่เมื่อฝ่ายใดไม่พอใจคำสั่งศาลชั้นต้นและอุทธรณ์ฎีกามา ก็เป็นการฟ้องคดีต่อศาลอุทธรณ์ศาลฎีกาจึงต้องเสียค่าธรรมเนียมอย่างคดีธรรมดาและต้องเสียค่าขึ้นศาลตามราคาทรัพย์สินที่ผู้ร้องตั้งพิพาท พิพากษายืน

พิสัยสารคุณ · การุณยัณราทร · คร้าม สิวายะวิโรจน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1082/2504>